

Ziya Tüfekçi

- şiirler -

Yayın Tarihi:

28.09.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Abime...

bazen mağrur,
bazen kırılđan,
bazen özlem dolu,
bazense yalnızlık,
bazen geğmiş,
bazen gelecek,
bazen bir bulut kadar bembeyaz dűřler kuran,
kurduran,
adı bende saklı yűrek yarası,
acıtan,
sancıtan,
iđimin en deli rűzgarı,
yűzű cama dayalı bir çocuđun baba hasretiyle beklediđim,
hep yanımda olmasını istediđim gűzel adam
hadi sen Műslűm Gűrses dinle
bende seni uezleyeyim...

Ziya Tűfeki

Ablama İthaf...

Çocuğum var dediğin günlerden çok önce çocuğun oldum.
Kanatlarını açtın her defasında o küçücük bedenime abandın.
Seni ben en minik zamanlarımda tanıdım, en korunmasız.
Nefes alışımın nedenini, oyunlarımla özdeşleştirdiğim,
Ölmek terimine büyüme kadar uzak olduğum zamanlarımda...

Hep sen vardın, hep ablaydın hep anaydın çocukluğuma...

Yılların acılarını içine akıttığım yüreğimi, büyüteli bir hayli zaman geçti,
Ama şöyle dönüpte bakakaldığımda çocukluğuma;
Sadece yıllanmış bir şarap gibi duran anıları ve sen varsın bütün yaşamışlıklarında.
Fedakarlık dediğim, kendinden feragatlarını hep bana sunman gerekmişcesine,
Sana yük olmuşluğum, ve kalbini acıtmışlığı var yaşamımın her deminde.
Bir özür kelimesi sarfedemem kusura bakma, yetmez hiçbir kabahatime.
Sana, özrümü kendi canımla ödeyebilecek kadar tutkulu
Sevginden vazgeçemeyecek kadar acizim.

Hatırlıyorum...

Evimizin salonunda evliliğe ilk adımını atıyordun
Oyun gibi geliyordu herşey, ve oyun gibi gidiyordun ablam
Ardından bakarken çocuk gözlerim, kalbini bana rehin bırakıyordun
Aslında giden sen değildin, bendim kendimden
Büyüyordum farkında olmadan, büyüyordum hayata
Geri dönmeyeceğini düşünüyordum, evlilik böyle birşeydi kendimce
Ama sen yine geldin fakat ben gitmiştim bu sefer.
Bir daha asla geri dönülmeyecek, hep özlenecek bir gidişti bendeki.
Yaralı yanlarımı saramayacak kadar çocuk ellerim, şimdi yetişkinse de
Yaralarım aynı yaralarım.
Saramadığım, kanamasını durduramadığım, beni sancıtan yaralarım.

Emanetin hala içimde ama,
İlk aldığım kadar tertemiz, sevgi dolu, kocaman bir yürek.

Sana söyleyemediklerim vardı hep içimde
Utangaç bir çocuktum biliyorsun tüm hayatım boyunca
Duygularımı içime gömüyordum, korkuyordum görülmesinden, kirletilmesinden
Fırtınalar kopan yanlarım oluyorsa da,
Dalgasız, dümdüz bir deniz uysallığında görünüyordum.

Yorulup yere düştüğümde hep sana güveniyordum ablam
Sen varken korkmadım hiçbir korkunç kaderden
Ne getiriyorsa hayat onu yaşadım ve ne varsa önümde atıldım üstüne
Çünkü sen vardın, hem çocukluğumun hemde yetişkinliğimin yanında.
Bana kızdığın anlarda içime ağladım boyuna, kanadım yüreğime
Belli etmedim sana hiç ama uyumadım günlerce.

Beni böylesi benden çok seven, yaşamıma iz düşüren,
Sen benim anne yanımsın,
Ne sana susuzluğumu giderecek kadar büyümüşlüğü
Nede senden uzaklaşacak kadar özgürlüğüm var.

Seni çok seviyorum.

Ziya Tüfekçi

Acaba...

yarım kalmış şiirlerim gibisin...

hatta henüz yaşanmamış,
ama uğruna onca gözyaşı akıttığım,
çocukluğumun eksik kalan yanısın belki...

yüreğime tıka basa dolan cesaretim,
ve sevgimle bir ışık bekliyorum.
acaba sızarmı dersin gözlerinden
bir mum ışığı yoluma,
yada düşermisin içime
bir ay ışığı parlaklığında?

Ziya Tüfekçi

Akrostiş...

Esaret yüklü bir aştı yaşadığımız,
Manasız sevişmelere gebe...
Riyakar ayrılıklarla bezediğimiz bir bedende,
Er yada geç tekrarını sakladığımız...

Ziya Tüfekçi

Annem...

Merhaba, Merhaba, Merhaba...

Sana, hayata ve kendime merhaba dediğim günden bir hayli zaman geçti annem; bir sonbahar ayıydı, ekim onüçtü kendimle tanışıklığım...

Ve Sen...

Sen bakınca ordulara karşı koyacak cesaretim
ve sen gülünce aciz bir çocuk edasında utangaçlığım,
hep sende tattığım temiz yanlarımı hayata kirlettiğim duygularıma karıştırdığım
anlarım.

O çocuk büyüveli uzun bir zaman geçsede üstümden,
kendime karşı acizliğim,
limanlarında nükseden kahramanlığım,
Ve senin için ödeyeceğim bedellerim,
sonsuz bedellerim.
Bir hayat yolu çizdiğimden bu yana şefkatine muhtaç yanlarım,
sana alıştığım ve sana dayanıştığım,
Büyüdüğümü sandığım, ayaklarımın güçlü olduğunu düşündüğüm hayat yolunda
sana öyle hasret,
öyle kırılğan,
öyle zayıf
ve bir o kadar saflığım,
kandırıldığım yanlarım.

Kimimsin?

geçmişe özlemimsin,
hayata direnişim,
kendime yenilmişliğim,
aşkın en saf halini yaşadığım,
yüreğime hükmetmişliğim,
bildiğim,
gördüğüm,
sevdiğim,
saydığım,
aşklaştığım yanlarım.
Müslüm Gürses'in "sensiz olmaz" şarkısını her dinlediğimde ağladığım,
kalbimi bir kurban gibi sana sunduğum zamanlarım.
gözlerine her baktığımda hayata merhaba dediğim bebek yanlarım,
memesine muhtaç,
kalbine tutsak yaşamışlığım,
beni duyumsadığın yanların,
saçlarımı okşadığın,
sırtımı sıvazladığın ellerin,
yüreğimi doyurduğun sevgilerin,
her defasında bedenime dayattığın bentlerin,
yaşamımın her anında gölgemi bile sahiplenmişliğinin,
dünyaya geliş nedenim,
sana tapmışlığım,
yoluna sapmışlığım,

güzel yanlarım,
en güzel yanlarım,
yorgunluğumu bir su gibi akıttığım,
dizlerine kapandığımda ruhumu saran fedakarlığın,
çocukluğumun en dolu yanları,
tanrıya yakarışlarım,
geçmişe haykırışlarım,
geriye dönüp baktığımda en belirgin duygularım,
hissedip söyleyemediğim bütün arzularım,
sevinçlerim,
gülen gözlerim,
teslimiyetim,
kalp ağrım,
gönül yorgunluğum,
ve daha daha sevmişliğim,
tam otuz yıl büyümüşlüğüm,
içimde kalan yanlarım yorgunsada, sana koşmuşluğum,
beni ben yapan kişiliğim,
aslında söyleyememişliğim,
yazdığım cümlelerim ve kelimelerim,
sana hasret kalmışlığım,
seni tarifsiz sevmişliğim,
sen, sen, senliğim,
şenliğim,
ne zaman bir çocuk görsem, içime düşmüşlüğün,
sen kalbimin sahibi,
ömrümün nedeni,
sevgimin bedeli,
seni çok seviyorum annem,
herşeyim,
rafa kaldırdığım çocukluğum sende kilitli...

Ziya Tüfekçi

Aşk Sarhoşluğu...

Aşkı ne kadar zamanda geçtin
Yada kaç aşk geriden geliyorsun
Sen aşkına ağlıyorsun
Aşkın senden haberi yok...

Ziya Tüfekçi

Aşk...

Şimdi sen yoksun, seni düşünmek var
Aşlında hem yokluğunu düşünmek
Hemde seni...
İkisi birlikte çok zor
İçimdeki onca duygu karmaşasına sebep olan
Sadece pembe düşlerden ibaret bir heyecan
Ve göz gözü görmez deli bir tutkusun
Nerden başlamalı ve ne demeli bilmezken
Yüreğimde dolu dizgin koşan bir sevebilmişlik korkusu
Dahası nereye gideceğini bilmeyen tuhaf bir duygu var,
Düşünüyorum ama anlatamıyorum...

Ziya Tüfekçi

Ayrılık Acısı...

"seviyorum" diye bir kelime dudaklarımda belli belirsiz titreşirken,
içimde yaşattığım onlarca duygunun ahı var...

hangisi bana hükmeden hangisi beni yüreklendiren?

bilmeden koşuyorum bilmeden kaçıyorum bu dar geçitlerden.
sanki bu ben değilim bu sen değilsin ey yar,
kolay değil artık herşeyi silip uzaklaştırmak kendimden.
kolay değil seni unutmak,
seni çıkarmak aklımın en hırçın yerlerinden...

her defasında bir tabanca gibi denediğim sabrımın,
son kurşununu attığımdan beri içime,
sürelili süresiz bir isyana gebe yüreğim...

uzun bir yolculuğa çıktım kendime doğru;
nereden gidip, nereye gidip yada neremde dinlenip,
bu ruhumu yoğuran, aklımı doyuran sancıya ulaşısam,
seni alıp çıkarsam aklımdan,
kurutsam bu sersem düşlerimi,
yalnızlığa bıraksam,
yüreğime kapatsam en mahrem sınırlarımı...

Ziya Tüfekçi

Ayrılık...

gidiyorsun demek...

git...

beni yarım kalmış bir hikayede bırakarak...

ki hiçbir zaman -son- bölümünü okuyamayacağın bir hikaye...

bütün mutluluklarını yanında götürmeyi unutma sakın,
ne acı, ne hüznün ne de yüreğine sancı veren hiçbir şeyi alma yanına,
ve arkana dönüp bakmadan git...

olsun acıysada canımı yokluğun, bunada alışırım be;

buda geçer üstümden, onca geçen acının yanında lafımı olur?

belki yokluğunu alır koynuma yatarım, yada hiçkırıklarımı yutkunurum bir kaç ay,
ve üzülürüm, yaram kanar sana vermediğim tek resmine bakarken...

ayrılık...

off deli ayrılık...

bir off çekip seni bir duman gibi dağıtmalıyım rüzgarda,

ama olmuyor sensiz...

yaşanmıyor...

seninle aynı atmosferde nefes aldığımı bilmek bile yetiyor hüznüme...

kopuk köpüklerin sarstığı, bir gözyaşı deresinde kağıttan yelkenliymiş ayrılık,
ve dumanlı bir kaleden dökülen kale surlarıymış kalbimin yara kabukları...

Ziya Tüfekçi

Babama Mektup...

Hayat yüreğime erken düşürdü yetişkin hayallerini
İçimde ağlayan çocuk hala on yaşında
Ben bilmezdim yaşarken acı çekermiş insan

Yeni öğrendim

Ama seni bıraktım ardımda hemde çok önce
20 yıl kadar önce

Kocaman gözlerim vardı benim o zaman, kocaman hayallerim
Dünyayı benden soyutlayan fikirlerim
Hep büyüyünce ne olacağımı düşündüğüm ikilemlerim

Ama birde sen vardın
Hepsinden önce

Yaralarım eskisi gibi değil, öyle yara bandına teslim olmuyor çabucak
Kan akıyor ama içime akıtıyor bütün sızısını
Kendimi tüm yalnızlardan çok yalnız hissediyorum
Aslında tüm bunların suçlusu sensin
Böyle öğretmedin bana yalan söyledin
Hep arkamda yaslandığım gücüm, benim için imkansız başaracak kahramanım
Sonsuza kadar yanımda olacak sırdaşım, arkadaşım
Ve dahası, dahası, dahası olacaktın.

Yalan söyledin
Beni yalnız bıraktın

Sen öğretmedinmi bana yalan söylemenin kötülüğünü
İnsana hep zarar vereceğini ve hep iyilerin kazanacağını
Yalan söyledin, yalan

Hayat tiyatrosunda ne zaman insanları senin rolüne soyunurken görsem
Yüreğim kıpır kıpır bir özleme yenik düşüyor
Nedenli nedensiz isyanlarım bile yaşlandı artık
Ama içimde o on yaşındaki çocuk hala yaşıyor
Şimdi artık otuz yaşında senin özlemini çekerken
Hayatın tüm zorluklarına ayak direyip gün be gün giderken kendimden
Beni görmeni o kadar çok isterdimki
Hatırlıyorumda çocukluğumda bizim yetişkin olmamızı istediğin hayallerin vardı
Evet istediğin oldu; senin hayallerin gerçekleşti ama ben hayallerimi kaybettim
Hiçbir çamur lekeli oyunlarım karıştırmadığım, hep tertemiz tuttuğum kocaman
çocuksu hayallerimi
Şimdi sadece yetişkinlere has hayaller kurarken yüreğim
Hiçbir yara bandının teslim alamadığı yaran içime akıtıyor tüm acısını

Seni özledim babam, seni çok özledim
On yaşında çok bekledim yollarını çok gözledim
Beni bırakıp gittin, bir gün bile geri gelip beni görmedin
Ölümü çok sevdi baba, bense nefret ettim
Sana kırgın değilim, sadece üzgünüm
Yinede ne zaman olur bilemem, tahminde edemem

Öylesine birden, öylesine aniden
Gün olur ben sana gelirim, çünkü seni çok özledim

Ziya Tüfekçi

Beklemek...

Aşk;
henüz asılmayı bekliyordu
senin elinden yüreğimin ilan panosuna...

Ve ben;
meraklı gözlerle bakınıyordum etrafıma...

Ziya Tüfekçi

Beyaz Hüzüm...

hep güneşe hasret kalan ıslaklığında şehrimin,
yılın ilk kar yağışını izliyorum şimdi.
odamın sıcaklığından muzdarip,
pencere camının garantisinde...

ki ağır bir yürek ağrısı da çekiyor bedenim.
unutacağımı düşünerek medet bekliyorum
beyaz kristallerden...

bir ses çınlıyor kulaklarımda,
içimden gelen bir ses.
kulak kabartıyorum,
alfabeye henüz bulanmamış
yürek sesime...

bir yanı eksik kalmış çocukluğumun
yalınayak gezen yüreği
şimdi yetişkinede,
şu an mutsuz, umutsuz,
hatta çaresiz belki...

yaralı yanlarımı görmezden
gelsemde şimdi
anlıyorumki bu uçsuz bucaksız
beyazlığında doğanın
kirli kalıyor yüreğimin kanayan her yeri...

Ziya Tüfekçi

Bilirmisin...

Bilir misin,
ne zaman Funda Arar çalsa bi yerde,
sen gelirsin aklıma;

bir parça orman,
bir parça bakış,
bir parça aşk bide...

Ziya Tüfekçi

Bir Gülüşünle...

geceleri bazen yüzlerce renge dönüşüyor karanlık...
aslında,
bir gökkuşağının akıl almaz renklerine bulanıp,
gülüşünün kokusunu dağıtıyor her yana.
avuçlarımda,
haylaz bir çocuğun göz kırpması kadar özel,
beyaz, bembeyaz,
kirlenmemiş, kirletilmemiş düşlere uyutan,
yüzünün eşsiz güzelliği,
yüreğimde sen...
şimdi maviye çalıyor gece,
deniz mavisine...
peşinde alaycı martıların uçuştığı gemilerde,
saklanan suskun bir davette,
hiç dans edemeyeceğini düşünen
bir engelli gibi beklerken,
gelip tutuyorsun elimden;
yeşile boyanıyor her şey,
yemyeşil çimenlere.
uçsuz bucaksız özgürlükte,
koşaradım gidiyorum,
bakışlarının kıpkırmızı düşlerine...

Ziya Tüfekçi

Bir kaç Temmuz Mısrası...

gözlerine bakınca,
retinadaki kan damarlarının sayısını bile bilen bana..!

bu yalan neden,
neden bu yabancılaşman,
neyin savaşı bu,
neyin intikamı,
neyin bedeli,
neyin hediyesi?

ömrünün kaçınıcı gününü yaşadığın
ve ne kadarının kaldığını bilmediğin
bu dünyada,
kaçınıcı yalnızlığın,
kaçınıcı öfken,
kaçınıcı üzülmene?

aslında doğrusu şu;

ustanın söylediği gibi,
yalan söyleseydim bana incinecektin, söylemedim gittin

hepsi bu...

Ziya Tüfekçi

Bir Nevi Aşk Şiiri...

boyumdan büyüktü sevmelerim,
ve seni kıskanmaktı,
farkındalığının dışında
yaşamak...

Komik...

doğrusu ironik hatta.
bir o kadar masum.
sıralar şahitti yeminle,
sınıfa gömdüğüm anlamlara...

.....

doğmasıydı aksi olan,
güneşin senin tarafından doğada.
ve benim bir ay tutulması karanlığımdı,
senden ayrı kaldığım anlar...

Doğaüstü...

hani belgelidir inanmazsan,
defterimin üvey evlat sayfasına
karaladığın şarkıları hatırlarım...

İlginç...

kendi ufkumda planladığım,
bir kavuşma karesinde duran,
ne kadar çok sen vardın bende
biliyormusun?
kollarımı açabildiğim kadar...

Çokmuş...

on beş tane olunca,
çoğul ekini kullanmalıyım
değilmi yıllARı tanımlarken...

Sonuç bindokuzyüzdoksanbeş...

gülümseme işaretini
henüz ucu kıvrık
defter sayfalarına yazmayı
icat etmemiştik o zamanlar.
ki sana tebessüm yollayayım bolca...

:)))

.....

seni sevmeyi unutmadım hala.

ilk kez bakmanı,
yüreğime akıtmanı sızısını.
ve gözlerini de...

Aşk...

.....

Ziya Tüfekçi

Bir Özlemin Anatomisi...

bu şehir,
bu karanlıklar,
bu kalabalıklar,
bu sensiz,
bu hissiz binalar...

hiçbirinde yoktun,
ve hepsinde seni hatırladım...

Ziya Tüfekçi

Bulut...

beyazlığına kanarken, duyumsuyorum bedenini...
her defasında aldatılma korkusuyla yaşıyor yüreğim...
ne senden kaçabiliyorum ne de yakalanıyorum...
ve anlıyorum...
içinde dolu barındıran,
ama beyaz bir pamuk edasında düşler kurduran bir bulutsun...
anlıyorum ama yeniliyorum...

Ziya Tüfekçi

Çakıl Taşı...

aslında bir karanlık kadar siyah değildi...

ki gözleri;
rüzgarda uçuşan bir karahindiba kadar bağımsız,
o kadar özgür ve bir o kadar masumdu...

aslında hayat zordu.
yaşamak,
direnmek,
ve mücadele etmek zordu...

kolay olansa...

gözlerine bakınca dünyayı bir çocuğun alaycı bakışlarından görmektir...
kendini bir daha kimsenin gidemeyeceği yerlerde hayal etmek,
ya da önünde bulunduğu çamurlu suya ayaklarını sokmak kadar kolaydı hayat...

ki sana bakınca...

yetişkinlikten çocukluğuna göç ediyordu insan...

hem biliyor musun sana bakınca ben,
hanımeller bisküvilerini anımsarım üzeri camla örtülü kutularda,
ve abimin bana anlattığı eski filmleri anımsarım ninni niyetine...

sen kimsenin dokunamadığı kadar saklı,
hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar uzak,
sabahları gözlerimi açtığımda karşıma ilk çıkan aydınlık kadar yakınsın...

ne gariptir ki sen benim ömrümde bir daha yaşayamayacağım aşklara teğet
geçiyorsun...
ve ben bunun için hiç bir şey yapamıyorum...

sen gidince de güzel,
olmadığında da anlamlı,
sevmediğinde de güzeldin...

satırlar dolusu yazabilirdim sana seni,
tüm cümleleri aciz bırakabilirdim anlamları karşısında aslında...

aslında tek söylemek istediğim;
hiçbir şair gözlerine on santimden bakmamalı...
ve bakmamalı ki,
aşık olamamalı insanlar senin bir tek tebessümüne...

Ziya Tüfekçi

ay Hzn...

Doyasıya sarılmalıyım sana, kemiklerini kırarcasına...
Çünkü lm bizi, bardakta bırakılan sıcak demli bir çay kadar yetim bırakacak
sevdiğim...

Ziya Tüfekçi

Çikolatalı Gofret...

sen benim çocukluğumda son paramla aldığım
çikolatalı gofretim gibisin...
yavaşça yerdimki bitmesin, hep damağımda o tat gezinsin.
hatta bazı zamanlarda eriyip akardı parmaklarımdan.
ama her defasında acıklı bir sonla biterdi, üzüldüm.
şimdi buna izin veremem, sonunu getiremem.
çünkü seni çok seviyorum kalbime hükmedemem.

Ziya Tüfekçi

Çünkü...

çünkü sen yalanlardan uzaktın,
çünkü dudaklarında beliren tüm tebessümler gerçektir,
çünkü eğer varsa bu dünyada aşk'ı hak eden biri, o sen olmalıydın,
çünkü eksiktin; kanadı kırık bir kuş, yaprakları dökülmüş bir ağaç ve bir kaç günlük
ömürü olan bir kelebek kadar.
çünkü gözlerinin hapsinde kalmıştım,
çünkü benim kadınıml sen olmalıydın,
çünkü ben seni gördüm aynada yüzümün aksinde,
çünkü annemden başka hiçbir kadına güvenmemiştim seni görene dek,
çünkü sen beni hayal kırıklığına uğratsan bunun yüzünden ölebilirdim,
çünkü senin için her bedeli ödeyebilirdim,
çünkü uyurken gözlerin kalbime düşüyordu,
çünkü uyandıgımda ilk seni düşünüyordum,
çünkü bu boktan dünyanın içinde, bu kirlenmiş iki yüzlü dünyanın içinde yeni doğmuş
bir bebek kadar masumduml,
çünkü yaşadıklarından hayatı anladığını sanıyordun,
çünkü mutsuzluklarının biteceğini sanıyordun birilerine hep iyilik yaparak,
çünkü bekliyordun, çünkü bekliyordum,
çünkü karşılaşmamız mucizeydi,
çünkü birbirini bulan milyarda bir insandık,
çünkü yaralıydın,
çünkü bendeydi tüm merhemlerin,
çünkü ben dünyayı erken tanımıştım,
çünkü hırslarımın boktan birer hissiyat olduklarını anlamıştım,
çünkü kalbim yorgundu,
çünkü kimseden birşey beklemiyordum,
çünkü ölmeyi diliyordum çoğu zaman,
çünkü ben güçlüyüm yükünü uzun zamandır sırtımda taşıyordum,
çünkü sen zayıf olduğunu saklıyordun,
çünkü yorulmuşsun,
çünkü sen türlü fırtınaların yıprattığı bir gemiydin,
çünkü dinleneceğin bir liman arıyordun,
çünkü ben o limandım,
çünkü sen benim dinlenebileceğim limandım,
çünkü ben yalnız olmak istemiyordum bunca kalabalık içinde,
çünkü senin yokluğun içime büyük bir hançer gibi saplanırdı,
çünkü, çünkülerin çok olduğu bir aşktın, olmalıydın çünkü
çünkü SENİ SEVİYÖRÜM...

Ziya Tüfekçi

Deniz...

sahilde yürüyorum;
alabildiğince gözlerin...

ufuk boyu bana bakıyorsun.
ne güzel tanrım,
ne kadar çok sen,
ne kadar çok gözlerin...

Ziya Tüfekçi

Dersaadet...

Her yeni güne uyandığımda
Ya da her gün geceye kavuştuğunda
İçimi mutluluk tohumlarıyla tıka basa dolduran
Yaşamımın en huzurlu yanısın...

Kimi zaman hüznümü son bulduran
Kimi zamanda mutluluğumu kat kat artıran
Sen benim yaşamımın her anında yanımda olan
Sevgimin en tatlı yanısın...

Hep sen varsın ve hep ordasın biliyorum;
Elimi telefona uzatabildiğim uzaklıkta
Demli bir çayın eşliğinde
Onca koşuşturmalarımın içinde
Ya da bir otobüs, bir tren yolculuğunda...

şimdi ne olur gitme
Hep yanımda ol
Ne zaman yaşama sevincim azalsa
Gel ve beni umutla doldur...

Ziya Tüfekçi

Dipnot...

gözlerin diyorum sevgilim, gözlerin...
içinde binlerce okyanusu barındıran,
beni kıyılarına tutsak eden gözlerin...

ki o gözler;
hayat girdabından kurtulmak demek,
en sevdiğin kitabın kahramanının yerinde olmak,
ya da doğan bir güneşin ilk ısıttığı çiçek olmak demek...

bir de ellerin var sevdiğim...

şiiirlerimi yazdığım kalemlere değen ellerin,
saçlarıma tutunan,
parmak izini tenime kazıyan ellerin...

kısaca özledim diyorum sevgilim, özledim;
tenini,
saçını,
elini,
gözlerini özledim...

anlıyor musun?

Ziya Tüfekçi

Ebruli...

bakışlarının gizli öznesiydi yaşamak...
ki yüreğinde gömülü bir hazinenin haritasını taşıyordu yüzün...
aldanmak,
ağlamak,
aşık olmak,
özlemek,
sevmek,
nefret etmek gibi
yaralı bereli hisleri ipucu veriyordu dudakların...
oysaki biliyordum,
hiç kimsenin ulaşamayacağı,
sadece birazını bulacağı bir yürekti taşıdığın...

Ziya Tüfekçi

Eksik...

yasaklara prangalı bir ömrün,
yemyeşil fonlu bir kartpostal hayaliydin belki.
ya da bir karanlığın aydınlık özlemi...

buğulu bir camın ardından baktığım bir karede duran,
biraz kırılğan,
biraz hüzünlü,
biraz neşeli,
ve biraz aşıktın...

ki her yanı eksik olan bu dünyada
sen de biraz eksiktin...

kanadı kırık bir kuş,
yaprakları dökülmüş bir ağaç,
ya da birkaç günlük ömrü olan bir kelebek kadar...

Ziya Tüfekçi

Frezya...

Kopup giderken birer birer takvim yaprakları ömrümün, yaşamak sadece nefes almak değildi...13/10/2015

aşığım...

içinde uçsuz bucaksız çiçek bahçeleri olan,
uçurumlar büyüyen gözlerine.
tenime değdiğinde cennet pınarlarının huzurunu veren ellerine bir de.
yeni doğan bir karaca ürkeklüğindeki tebessümünü gömerken içimin çayırılarına,
aşığım,
kaburgalarının içinde taşıdığı mutluluk tohumlarıyla dolu dünyanın en güzel yüreğine...

şimdi anladım...

aşk,
senin elini tutarken gözlerindeki ışığı yakalamakmış,
sen yemek yerken doymak,
sen su içerken, çölde günlerce su içmemiş birinin okyanusa düşmesiymiş,
ve aşk,
dudaklarındaki tadın, gözlerindeki ışıltıyla birleşip beni çocukluğuma götürmesiymiş...

seni buldum...

bir çiçeğin atmosfere karışan kokusunda,
seni bir annenin yavrusuna ettiği duada,
kurumak üzereyken bir fidanın, yağmurun şefkatinde yeniden yeşermesinde,
ve seni buldum,
zifiri karanlığı yırtarak günü aydınlığa kavuşturan güneşin ilk ışıklarında...

şimdi yaşıyorum...

hiç kimseden hiç bir şey beklemezsiniz,
her geçen gün biraz daha büyürken hayata,
ve büyütürken seninle dolu anılarımı,
koşarak,
savaşarak,
direnerek,
her geçen gün biraz daha güçlenerek,
ve sonunu bildiğim dünyada ölümü unutarak yaşıyorum...

istiyorum...

gözlerindeki uçuruma düşmek,
mevsimlerin ilkbahar olduğu o muhteşem ikliminde kendimi unutmak,
ve rayihasında sarhoş olup teninin,
gökkuşağını bile kıskandıran yüzünün herhangi bir hücresinde kaybolmak istiyorum...

benimsin frezyam...

sen benim yaşama sevincim,
umudum,
nefes alışımsın,

tebessümüm,
yutkunuşum,
kimseye göstermediğim yüzüm,
ve benim özgürlüğüksün, uğruna her bedeli ödeyeceğim...

SENİ, BİR İNSANIN YAŞADIĞI SÜRECE BELKİ BİR DAHA KARŞILAŞAMAYACAĞI BİR
MUCİZENİN GİZEMİNDE BULDUM VE KIRMIZIYLA YENİ TANIŞMIŞ BİR KIRAZIN
UMUDUNDA SAKLIYORUM...

Seni Seviyorum...

Ziya Tüfekçi

Gerçek...

İdam mahkumunu ipten alan bir yalan gibi seviyorum seni;
ve benim en gerçek yalanım sensin kendime söylediğim...

Ziya Tüfekçi

Gitmek...

Gecenin ayazında incecik bir gömlek giyinmek gibi gitmek...

Eksik...

Yavan...

Yalnız...

Ziya Tüfekçi

Gökkuşağı...

sen sevdiğim en güzel şeysin...

çocukken de severdim ben;
umutlarımı, sevinçlerimi,
bayram öncesi alınan yeni ayakkabılarımı,
ya da hiçbir arkadaşımda olmayan misketlerimi...

ne zaman gökyüzüne baksam içime dolardı o devasa mavi.
gökkuşağını şekere benzetirdim her yağmur ertesi,
büyürdü gözümde dünya,
ne de küçük kalırdım her şeyin karşısında.
ama severdim yaşamayı,
heyecanla uyanırdım ve beklerdim güneşi her sabah,
annemin bizi yemek için beklediği kadar.
hep saklardım hislerimi,
tebessüm ederken olur olmadık zamanlarda.
ve severdim yalnızlığı,
kalabalıktan kaçırırken bakışlarımı.
bir de severdim kendimi, kollarımı açabildiğim kadar.
çocuk gözlerimde saklardım gözyaşlarımı,
düşecekler diye korkardım üzmekten.

şimdi bir de sen varsın en sevdiğim...

ki en sevdiğim;
çocukluğum,
gökkuşağım,
yutkunuşum,
sevincim,
kırgınlığım,
zaafım,
kalbim,
yaşamak ağrım...

Ziya Tüfekçi

Gözlerin ve Çiçekler...

Gözlerinde büyür çiçekler; demet demet, sıra sıra...
Gözlerin siyah, gözlerin mavi, gözlerin yeşil ara sıra.
Yada bir mustafacık kuşu renginde kahverengi.
Aslında hangi çiçeğe baksam gözlerin düşer aklıma.
Ne kaçabilirim nede uzaklaşabilirim senden.
Çünkü her çiçekte sen varsın, yada her bakışında bir çiçek.
Bazen güneşe aşık kardelenim,
Bazense gölgeye sığınan camgüzelimsin.
Ve yahut bir mimoza kırılğanlığında olursun çoğu zaman
Kıyamam o güzelim tenine, dokunamam.
Ama nerede olursan ol tanırım kokunu,
Hatta bir bahçe dolusu çiçek içinde bile.
Akıp gelirsin bütün duyularıma, dost bir esinti eşliğinde.
Güneş her doğuşunda selamlar seni,
Yada vedalaşır batarken o güzeller güzeli yüzünle.
Saçlarını savurur sonbaharda rüzgarlar,
İlkbahar kucaklar bedenini.
İklimlere inat yaşarsın kimi zaman,
Kimi zamanda erken solarsın şefkati eksik bir kucakta.
Açarsın, solarsın, göğe bakarsın, boyun bükersin,
Ama bana kalansın, kaybettiklerimin ardında...

Ziya Tüfekçi

Gözlerinde Hüzün...

güneş doğmaz yamaçlarımin üstüne,
ve uyanmaz hiçbir gece güne.
kurur içimdeki ilkbahar, söner kalbimin közü.
gözlerinden akarsa eğer yüreğime hüzünler,
yaşamak,
hiçbir hikayede "biz çıkalım kerevetine sevdalar" tutmaz içinde...

oysa sen benim umudumsun,
hayata direnişimsin onca yenilmişliklerimin yanında.
kalbim, gözyaşım, yaşamak ağrısın.
yaramsın yüreğimde,
hiçbir zaman kabuk bağlamayan.
sen benim ay ışığımsın,
tüm karanlıklarımı eriten.
içimdeki çocuğun gülen gözleri,
gençliğimin yaşama hırsı,
ve öürken bakacağım son pırıltı.
hepsi sensin peri kızı...

ama sakın dökülmesin yanaklarına tek bir gözyaşı..!
sarmasın yüreğini karamsarlıklar,
ve düşmesin önüne
yalan dünyanın yalan zorlukları.
ki güçlüsün sen;
dumanlı bir dağın mağrurluğusun,
cömertçe bir bulutun suyu yağması,
ya da uçurumda tutunan bir çiçek kökü...

ne zaman yorulursan bu hayatta,
ve ne zaman dönüp bakacak olursan arkana,
bir yelkenlinin arkasına aldığı gibi bir rüzgarı
baktığın yerde olacağım sevdiğim,
hep olmamı istediğin yerde çakıl taşı...

Seni Seviyorum...

Ziya Tüfekçi

Gülümse Sevgili...

Çünkü sen gülümserken dünya daha yaşanılabilir bir gezegen,
Güneş daha bir şefkatli,
İnsanlar daha bir anlayışlı ne garip...
Ve ben;
Daha önce hiç keşfedilmemiş bir yerin seyrinde,
Ya da kimsenin çıkmaya cesaret edemediği bir dağın yamaçlarındaki karda gezginim...
Taşıyorum...
Bulunduğu kara parçasına sığmayan bir okyanus gibi...
Ve yaşıyorum;
Yorulmadan, dinlenmeden, bir ışık huzmesinin hızında koşarak...

Ziya Tüfekçi

Gülüſün...

Tebessüm kadar masumsun...

O yüzden midir bilmem dudaklarında gülüşler bu kadar suçsuz ve bu kadar savunmasız...

Ziya Tüfekçi

Hazal...

Biliyorum,
Doğum günü pastasının mumlarıyla süslü yüreğin
bazen hüzünlenir,
O an sebepsiz fırtınalardan yara almış yüreğime
bir sızı islenir.
Çünkü seni ben, içimdeki koca gözlü,
yalınayak gezen toprak kokulu çocuğun,
ağızındaki kavun aromalı bir sakızın miras bıraktığı
o nefes kokusunda sevdim...
On bir yaşındaydım ve yeni yıla giriyordum
televizyonların bolca neşe dağıttığı,
o Ocak ayının ilk dakikalarında.
Merhaba demiştin bana,
bense ömrümde ilk defa tattığım
bir duyguyla acemi bir dayı oluvermiştim.
Belkide sevgimi ilk defa parsellediğim
ve kendimi adam gibi adam sandığım
zamanlarındaydım yaşamımın.
Oyunlarla bezediğimiz günlerimiz haftalara,
haftalar aylara ve aylar yıllara çabucak dönüşsede,
O minicik ellerin değişmedi ve bedeninin gözlerimde.
Hayat bizi savurdu kaderimize,
ve kocaman gözlerin puslandı zaman zaman
anlamsız hüzünlerle.
Şimdiyse yetişkin kokulu çiçekler ekiyorsun
hep bakir kalan yüreğine.
Ama hiç unutma sen benim yüreğimde
hiç sonlandıramadığım bir şiir olarak kalacaksın,
Ve adının anlamına inat,
ebediyen yemyeşil duracaksın
kalbimin gökнарlarında...

Seni çok seviyorum.

Ziya Tüfekçi

Hazır Değilim...

Bakmasan diyorum,
öyle içimi kanata kanata...

aşka hazır değilim..!

sabahları sana uyanıp,
geceleri sana uyumaya,
şiiir gözlerine bakıp,
içimde fırtınalar koparmaya,
bütün bakışlarda seni arayıp,
özlemine yenilmeye,
aynı oksijeni alıp,
farklı adreslerde uyumaya
hazır değilim...

en sen'li cümlelere sen'sizliği yaşatmaya,
alfabenin henüz tatmadığı hislerimi
yasaklarla prangalamaya,
ve keşke demeyi bu kadar öğrenmişken,
yeni bir keşkenin daha yükünü taşımaya,
ki aşk en çok sana yakışmışken,
bir yanımı alıp götürmüşken,
adına onca anlamlar yüklemişken,
her şarkıda seni anımsamışken,

değilim,
aşka hazır değilim sevgili..!

Ziya Tüfekçi

İkilem...

her sabah beklenen ama bir türlü gelmeyen bir mesajdı yokluğun...
ya da deniz kenarında uzaklara bakmaktı,
gece kapanırken üzerine ağır bir kapı gibi gündüzlerin,
sessizce bir köşeye çekilip susmaktı...

avaz avaz bağırmaktı yüksek bir tepenin üstünde,
maviye ve sarıya kamyon dolusu anlamlar yüklemektı,
ağlamaktı,
üşümektı,
dağılmaktı paramparça,
yüzünü unutmamaya çalışmaktı,
şarkılardı belki de,
küsünüktü,
ve boşvermişlikti
onca önemsemişliklerimin yanında...

için için sızlayan bir kesikti,
umut etmektı,
beklemek,
özlemek,
ve bir anne duası kadar içten sevmektı...

yakındı,
uzaktı,
maziydi,
gelecekti belki,
sevmektı,
sevilmektı...

dahası...

alfabeyle kirletmediğim cümlelerim kadar özeldi...

Ziya Tüfekçi

İmkansız...

gıcırdayan, demir sürgülü bir kapının ardından
sessizce bakmıştım sana...
aslında, karanlık ve sonu kötü biten öykülerden kaçıp 'biz çikalım kerevetine sevdalar'
arıyordum teninde.
yarım yamalak sevdalardan, sonsuz bir aşk seline koşuyordum.
gözlerim gözlerinin garantisinde çocukluğuma dönüyordum.
oyunlarıma, sevdalarıma, yalanlarıma, düşüp kalkmalarına,
ve hep bir yanı eksik kalan sevinçlerime.
güneşe aşık mor bir kardelendin, üzerine düşen onca karın altında
bir kez olsun görmeye hayatını verecektin biliyorum.
ne sen güneşi görebildin oysa nede ben sana ulaşabildim...

Ziya Tüfekçi

İpucu...

hadi diyelim unuttun,
hadi diyelim anılar kayboldu zihninden,
parmak izlerimi nasıl silebilirsin,
başka biri kaybedebilir mi izleri teninden?

Ziya Tüfekçi

Kar...

Bir elbise bu kadar yakışır ancak,
Ve bu kadar örter kirlerini hayatın.
Nedeni budur,
On iki ayın dokuz ayı kirlenmemin...

Ziya Tüfekçi

Kardelen...

Bir ufukta başlıyor yüzün...

Deniz...
Mavi...
Gözlerin...

ve bedenimde;
aklımı başımdan alan bu sağır özlemler,
kalbimde uçuşan kelebekler,
sebepli sebepsiz ağlamışlıklar,
hatta dolu dizgin beklemişlikler...

Bir ufukta çoğalıyor yüzün...

Bir şarkı...
Ferigim...
Sen...

ve aklımda;
kavuşması eksik bir aşkın parçaları,
yüreğimdeyse bütün melodilerde anımsadığım yüzün...

Bir ufukta bitiyor yüzün...

Dünya...
Aşk...
Son...

ve içimde;
bir çocuğun ağlamaklı sesine bir şeker kıvamında dolan,
öncesi yok,
sonrası yok,
bir kardelen çiçeği özleminde sen...

Ve olmamışlığın, olamamışlığın...

Ziya Tüfekçi

Karmakarışıklıklarım...

Ve şimdi yüreğimde;
çocukken kanayan dizim gibi, sızı kıvamında bir ağrısın...
Geçer mi söylesene, unuttunca beni?

Aynaya her baktığımda yüzünü görüyorum ardına tüm sırlarını sakladığım yüzümün aksinde...

Oysa kırmızıyla daha dün tanışmış bir kiraz tanesinin umudunda saklamıştım seni,
hangi ara koştun dalından söylesene?

Saçlarından başlamalıyım,
sonra parmak uçlarım yüzünde gezmeli,
sonra bütün eklemlerinde ve vücudunun her milimetre karesinde...

havai fişekler gibi dikkatsiz ve rotasız bir gülümseme...
sonrası özlem,
sonrası hasret,
sonrası aşk...

Ki tenin tenimde gezinmeli, her hece anlam kazanmalı sevdiğim...

Hiçbir duyu tenine dokunan parmak uçlarım kadar aşk dolu değil...
Ve hiçbir aşk bu kadar intihar eğilimli değil...

Dudaklarım teninin her milimetre karesinde dolaşırken kaçını konuştuk sustuklarımızın?

Unutmak mı?
Bu sabah içtiğim çay kadar sıcaksın yüreğimde...

oy
Öldürüyorsun yavaş yavaş ey sevgili; yara bandı tutmuyor sol göğsüme açtığın yaraya...

Yüreğim, eski bir limana tutsak kırık dökük bir gemiydi. Bir gülüşün yetecekti özgürlüğüne kavuşturmaya...

Her yanı ayrılık kokan bir aşkı yaşadığımız... En başından biliyordum ama vazgeçemiyordum yinede. Bu durum terliyken, kana kana buz gibi su içmek gibi birşeydi. Hasta olma olasılığın yüksektir, bunu bilirsin ama susuzluğuna karşı koyamazsın...

Sefil bir ayrılık paylaştık seninle; ki bizden başka hiçkimsenin umrunda bile değildi...

Az bişey dudaklarında olsam,
biraz dokunsam tenine,
birazcık öpsem parmak uçlarını...
Herşeyin azı makbul ve kıymetlidir sevdiğim...

Nedense içimde bir eksiklik var... Bu sanki anne sütünden yoksun kalan bir bebek gibi savunmasız bir hak... Yinede resimlerinden sakladığım bu yarım yamalak duyguyu yüreğime gömüyorum... Ama ne gariptirki sen bunu bilmiyorsun...

Salıncakta sallanan körpe bir çocuktur yüreğim, müjde yüklü bulutlara uçmayı

deneyen...

Dünyaya gelen herkes, aslında idam cezasına çarptırılan bir mahkumdur, infazın ne zaman gerçekleşeceğini bilmeden mutlu olmaya çalışan...

Aşk, lisede defterimin üvey evlat sayfasına çiziktirdiğim kalpler kadar saf değil artık...

Dışarda ilkbahar lekeli bir yaz günü, içimde sen...Belkide günün bu kadar güzel olması iki dudağının arasında beliren bir günaydın mıdır sevgili?

Gece mi sen, yoksa sen mi gecesin bilmiyorum bazı yaz akşamlarında...sadece dalıp gittiğim o kör karanlığa aşık oluyorum nedense...

Ne acı değilmi aynı oksijeni paylaşıp, aynı güneşe merhaba derken farklı şehirlerde yaşamak...

... ya da bir adamın sevdiğine uyurken anlattığı bir hikayeydik, sonu biz çikalım kerevetine diye bitmeyen...

aslında hayatım satranç tahtası gibi...piyonla rakibin vezirini yemekten keyif alırken şahıma göz diken kaleyi unutuyorum her zaman...

Yine bir otel odası yalnızlığı...Ne yaşadığımız şehirlerin ne de imkansızlıkların engel oluşturamayacağı hislerle doluyum yinede...Kokunu özledim; hani ilk tanıştığımızda rüzgarda uçuşan bir polen gibi duyularıma koşan ve saniyenin onda biri kadar bir zamanda içime çektiğim kokunu...Ve yüreğimden çekip çıkarmaya çalışırken sol göğsümde minik bir sızı hissettiğim bakışlarını...Otel sessiz, hissiz,sensiz...Kısaca tepeden tırnağa yalnızım...

Yan odada, Emre Aydın'ın son defa şarkısını yüksek sesle dinleyen kişiyi saymazsak tabii...

şanssızlığını her defasında yenmeye çalışan talihsiz bir adamın oynadığı oyunlarda büyük ikramiyenin çıkabilme ihtimali gibisin...imkansız olduğunu bilmeme rağmen umudumu kesmiyorum...

Aslında sana her defasında kısaca diye başladığım cümleler, biraz uzun duruyor içimde; susuyorum kısaca...

duvarlar bazen konuşur bilmelisin, yokluğun birikince dile gelirler...spartacusün isyanı bile sönük kalır o zaman...

deniz gezmiş sevdalarım var, idamlara gebe...

artık uyandım tüm yalan sevişlerden; şimdi aklıma arkadaşlık ediyorum...

kadınım, ilkbaharım...

sen benim; yabancı bir ülkenin metropolünde binlerce insan arasında yürürken aniden karşıma çıkan ve içime erimiş demir tavında mutluluk tohumları eken tanıdık yüzümsün...

Ne zaman telefonum çalsa, adını görüyorum her isimde...Acaba O mu diye yalan dolan bir umut doğuyor içime...

Her defasında telefonunu rehberimden silmeye çalışırken, her bir rakamı beynime kazıdığımı unutuyorum...

Hayat..! Neler götürdün benden, beni nerelere götürdün yada nerelerden düşürdün? ...Düş-ü-Yorum ama şimdi ü nün üzerinde mola vakti...Yeni bir küfürle hazırım devam yoluna, sende hazırmısın benim isyanlarıma? ? ?

Beni her gece sensizlikle sınavan, uykusuz gecelerimin tesellisi ve yüreğimde dolu dizgin koşup, nereye gideceğini bilmeyen tuhaf bir duygusun; hissediyorum ama anlatamıyorum...Ey aşk sen nelere kadirsin...

Ne zaman sol kaburgamda bir sızı hissetsem gözlerin düşer aklıma, acaba o an sende beni düşünüyor olabilir misin sevgili?

Yedi milyar insan içinde, herşeyini sadece bir kişiye verecek kadar bencil, onu herkese haykıracak kadar özgürdür aşk...

arabanın camına aniden düşen ve ordan kayıp uzaklaşan bir yağmur damlası kadar hızlı oldu gidişin...

Unutma, bir kez yalanı yalanla örtmeye başladın mı ardı sıra dizilmiş domino taşları gibi yalanların arkasında kalırsın ve gerçeklerden çok uzağa düşersin...

İntihar gibisin ama zerre korkmuyorum.Vereceğim bir can borcum var, alacağım sen...

Bir futbol maçında, bitime on saniye kala yapılan oyuncu değişikliğinde oyuna giren oyuncunun kurduğu düşler kadar kısa, bir sevinç çılgılığı kadar coşkulu ydu yaşadıklarımız...ama iz bırakanlar listesinde en tepeye yerleşti nedense içimde...

Dudaklarında, yitik bir duygunun kalıntıları var.Söylenemeyecek kadar bölük pörçük, silinemeyecek kadar çoğul...

Başka yüzlerde, yabancı bakışlarda aramak seni...özlemek böyle bişey mi sevgili?

Uzaklarda aramamalısın...Aslında huzur, gözlerinin alevinde saklıydı; ben her defasında ruhumu dinlendirirken bakışlarında, tek sorun senin aynaya daha yakın bakmamandı...

Her yanı mecburiyetler dolu bir dünyanın içinde sevimli bir bebek yüzüydün beni tüm mecburiyetlerimden koparıp yüreğine mahkum eden...

Eğer ki seni bir kez olsun görmeden, saçlarını okşamadan, tenine dokunmadan ölecekse bu yürek, cehennemden en dibine atılması gerek...

hadi bu gece de koynumda uyu, kimsesiz, yorgun ve huzurlu...

özledim biliyorsun; şimdi içimi acıtırcasına bak gözlerime; başka birinin bakışlarından sıyırıp gözlerini...

tepeden tırnağa yalnızım bugün, çevremdeki onca kalabalığa rağmen, tepeden tırnağa sensizim...ki ben kamyon dolusu mutluluklar sığdırmıştım sen'li hayallere; tüm hayaller

yoksul, tüm hayaller küskün, tüm hayaller mutsuz ve ben bir hastane koridoru kadar yalnızım...

Oysa ben kaç gece turladım yürüdüğün yolları, bir kez olsun çarpışmak için tesadüfen...

çok üzgünüm...

seni ben, henüz çıkmamış bir dağın yamaçlarındaki kar beyazlığında ya da özüne bir arının henüz değmediği bir çiçeğin saflığında düşlerken, masumiyetinin sadece benim gözlerimde büyüttüğüm bir hayal olması ne kadar üzücü...

Kendime Notlar... (23)

Bazen yapayalnız kalırsın bir başına hayatla, bazen ağlarsın kimseye duyurmamaksızın, bazen içersin şişenin dibini buluncaya dek, bazen üzülür bazen sevinir bazende kör kütük aşık olursun bu hayatta farkında olmadan. Her birine kendinden bir parça yamayiverirsin, sonra anlarsın kendinin küçücük kaldığını. Her bir parçan her bir hissine tutuklu kalır. Bu defa kendini birleştirmek için her bir hissini gömersin içine, kimsenin bulamayacağını sanırsın ama hiç beklemediğin bir an çıkar gelir vurur kalbinin kıyılarına... 24.08.2017 (Sazlıgöl)

Ziya Tüfekçi

Kayıp Düş...

körpe bir başlangıçtı bu inan...
bilmezsın,
gözlerine bakardım bana bakmadığın zamanlarda.
seninle dolu düşler doğardı sol göğsümün altına.
içimde kelebekler uçuşurdu
ve beynimde diş ağrısı gibi zonkluyordu heyecan nöbetleri.
beni, kendi ufkumda planladığım bir kavuşma arefesine götürüyordu yüzün...

saçlarını okşuyordum düşümde;
sanki büyük bir fırtınanın içine düşüyordum,
kendime tutunmaya çalışırken uçuyordu yüreğim,
uçuyordu ve göğsünün tam ortasına konuyordu.
dudaklarına değiyordu dudaklarım;
dünyanın en eşsiz şerbetinden yudumluyordum.
kana kana içmek istesem de
ağzımın en hisli yanında kalıyordu tadı.

bazen bakışlarına yakalanırdım,
bakışların batardı yüreğime.
çekip çıkarmaya çalışırken içimden,
sızı kıvamında ağrıyan bir sancı bırakırdın her defasında
andolsun boyumdan büyük seviyordum seni,
ve en az ceketimin kolları kadar büyüktü sevdam.

seni görmediğim her an günah yazılıyordu bana.
ki günahı benim için,
senin olmayan tek bir çift göze bakmak.

sonra yıllar böldü sessizliğimi...
beni hayatın kollarında yaşamak denen savaşa atarken,
seni başka bir dünyaya alıp gidiyordu düşlerimden.
ama ne zaman ne de hayat unutturamadı bana seni,
değemedi düşlerime dünyanın tek bir karanlık yanı.
çünkü elinden şekeri alınmış bir çocuğun hüznünde saklıydı sevdam,
olsun ne de olsa misketlerim var diye sevinen...

hem kaç gece aydınlandı biliyor musun sensiz seninle,
ya da kaç gün sana uyandı gözlerim?

ama şimdi sen varsın...
dokunamadığım ne kadar gün varsa,
ve eksik kalan ne kadar sevgi sözcüğü varsa sana söyleyemediğim
hepsine inat seviyorum seni,
yakınında olup ayrı kaldığım tüm saatlere inat.
şimdi kokunu çekiyorum içime;
tüm ölümlü kavramların arasında ölümsüz yaşıyorum.

ve andolsun sevdiğim,
iki tel saçın, iki dudağının arası,
hayatımın yarısı sanki...
seni seviyorum...

Ziya Tüfekçi

Kelimelerin...

kelimelerin uzak artık...

dudaklarından dökülen,
beni sancıtan kelimelerin...

belkilerimi umutlandıran,
bazen sabahladığımda
güne merhaba dedirten,
akşamları yüreğimi
hüzne boğan kelimelerin...

sana ulaşamadığım,
karşıma bent gibi dikilen
kelimelerin...

neler beslemiştim oysa,
bir bilebilseydin keşke...

imkansızlıklarımı görmezden gelecek
kadar cesur,
aşkına eşkiya olacak kadar yiğit,
ve gözlerinin karşısında eriyecek
kadar güçsüzken yüreğim,
hoyratlığımın sebebi,
gülen gözlerimin neşesi,
kelimelerin, ah kelimelerin...

seni anlatmaya çalıştığım
sayfalar kadar beyaz,
nereye istersem oraya gidecek
kalemim kadar sadık,
ve seni anımsadığım an yanağıma
dökülen gözyaşlarım kadar masumsun...

ama benim değilsin...

kelimelerine düşmanlığım
sadece seni onca sevişimden...
oysa sadece bir telefon görüşmesinde
eski arkadaşların kavuşmasıydı kelimelerin...

Ziya Tüfekçi

Keşke...

havalar soğudu yine;
şöyle içimi ısıtan bakışların olmalıydı on santim ilerde,
bir de iki bardak demli çay, kavuşmamızın güvertesinde...

Ziya Tüfekçi

Keşkem...

yağmur yağarken ıslak şehrim,
damla damla düşüyor içime yokluğun.
ve ben seni hangi zamanda bırakmışsam
oraya dönüyorum...
birden saplanıyor kalbime derin bir sızı,
gülen gözlerine tutsak bakışlarımla,
susuyorum...
o an ağzımın kenarına ilerliyor
bir tebessüm nazlı nazlı...

hatırlıyorum;
seni düşlediğim geceleri,
hatta ne zaman baksam gözlerine,
utangaçlığını parça parça.
keşkelere yelken açıyor umutlarım,
ve acımı duyumsuyorum
yamalar vurulmuş yüreğimde...

keşke yanında olabilseydim hep,
bu kadar geç kalmasaydım sevgine.
sayfalar dolusu acılarımı okuyup,
ağlarken seyredebilseydim seni.
yada dokunabilseydim
o incecik bedenine...
gözlerine baksaydım saatlerce,
tenine ortak olsaydım.
avuçlarıma alsaydım yüzünü,
dudaklarına dokunsaydı dudaklarım...

şair diyorya keşkeleri çıkardım hayatımdan
eyvahlar bana göre değil...

oysa ne zaman pişman olsam keşkelerden
seni hatırlattığı için çoğaltırım içimde...

Ziya Tüfekçi

Kıymetlim...

Gece yalnızlığımı renk katarken ve dostluğunu ilan edercesine karanlık,
Bu soğuk, donuk, kalpsiz Ocak akşamında sen düştün yüreğime...

Çocukluğumun en masum yanlarıydın oysa ve şeker bekleyen yanı avuçlarımdın.
Ta ki 1984 yılının sıcak bir Temmuz'undan beri.
Büyürken minik zamanlardan, zamana ayak uydurup koşarken geleceğe,
Bu denli hızlı geçeceğini düşünmemiştim çocukluğumun.
Ve görememişim bebekliğini, hatta dokunamamışım yeterince.
Çünkü bende çocuktum seninle, hayal kurduğumuz pencerelerde.
Birlikte bakmıştık hayata ve birlikte ağlamıştık bozulan oyunlarımızın güvertesinde.

Hep kızgın bir koruyucu olmuşum kocaman gözlerinde belki ama
Seni kırdığım günlerin gecelerinde nefesini dinleyip gözyaşlarımı akıtmıştım yüreğine.
Kardeş dediğimde gözlerime dolan ıslaklığın ve
Yokluğuna dayanamayacağım kıymetlimsin şu kısacık ömrümde.
Sen benim kalabalık olsada her yanımda hep kendimi yalnız hissettiğim bebek
yanımsın,
Sevgiye muhtaç, kırılgan bakışlarımsın yetişkinliğimin arefesinde.
Bedenimin korunmasında minik bir yavru edasında yaşadığın günlerden,
Beni koruyacak kadar güçlü olduğun günlere uzandı yıllar.
Ama hala o vesikalık resim çektiğimiz fotoğrafçıdaki kocaman gözlü kardeşimsin,
Ve ramazan akşamlarında kaymaklı satmaya uğraşan arkadaşımsın benim.

Evet yaşamak zor değil mi, öğrendin şimdi güzel kardeşim.
Yorulduğunu düşündüğün anların olsada, pes edeceğini düşündüğün,
Yılmayacaksın ve yıkılmayacaksın bilirim, sen iyi bir savaşçısın yüreğimde.
Şimdi hatırlıyorumda bir hastane acilinin kapısında beni bekleyişini yada
Gözlerine dolan hüznünün yansımada kendimi görüşümü.
Ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum ama seni ömrümce seveceğimi,
Ve özleyeceğimi yalnız kaldığımda ne denli,
Anlatamam...
Kelimelerime sığdıramam yüreğini...
Hem kardeşim oldun hem arkadaşım, dostum sırdaşım,
Kimseye göstermediğim gözyaşlarımı paylaştığım ve utanmadığım yoldaşım.
Her insan biraz yeniktir hayata ve birazda küskün.
Ama sen yanımda olduğun sürece yaşama ayak direyip başkaldırırım bütün kederlere.
Doğdum, büyüdüm, savaştım, yoruldum, eğlendim, sevdim, sevildim, sevindim yeri
gelince
Ve hiç korkmadım, arkama dönüp baktım seni gördüm, seni buldum yanımda...

Ziya Tüfekçi

Masal...

önce saçların dökülüyordu yüzüme,
sonrasında dudakların dudaklarıma.
ayrılık yoktu,
ölümse çok uzaktı.
güneş daha sıcak,
mevsim ilkbahar lekeli bir yaz.
çiçekler, çiçekler, çiçekler vardı sonra,
ki sen kokuyordu bütün dünya.
bense tüm mutsuzluklardan sıyrılıp kendimi
düşüyordum gözlerinin uçurumuna...

Ziya Tüfekçi

Merhaba...

Doğmamış bir bebeğin dünya hasreti
Güneşi henüz görmemiş bir kardelen çiçeğinin özlemi
Veya ömrünün bir kaç gün yada saatler olduğunu bilerek
Kozasından çıkan bir kelebek gibi
Sende yok olur giderim bunu bil yeterki

Merhaba kalp ağrım, gönül yaram, sevincim, kızgınlığım
En güzel yanım, en deli rüzgarım
Hem olan hem olmayan, acıtan, kanatan bütün duygularım
Telafisiz, geri dönüşsüz düşüm
Aklıma, yüreğime hükmeden, kalbimin sahibi sevi'm
Merhaba...

Ziya Tüfekçi

Nerdesin...

unutulmak, bunca haksızlıklarından
daha acımasızdır dünyanın...

ve sana susuzluğumu gidereceğim bir su bulamazken,
ve ne kadar yutkunamıyorsam yokluğunu,
ve artık telefonlara küsmüşsem,
ve yalnız güneş şahitti filmini izlerken
daha çok duygulanıyorsam Emrah'ın,
ve şarkılar seni söylüyorsa her notada,
ve ben kırılgan şiirler yazıyorsam her sabah,

seni çok sevdiğimdendir,
ve seni unutamadığımdan...

Ziya Tüfekçi

Not...

hiçbir kurum yada hiçbir imza engel değildir aşka...

hadi bu gece tüm yasaklarını yastığının altına sakla...

çünkü hiçbir aşk boyun eğmez bilmelisin,

kaçıp gider sevdiğinin kalbine.

sen ona sahip olduğunu düşünürken

oysa her gün aldatılırsın kırmızı yada bordo bir cüzdanın garantisinde...

Ziya Tüfekçi

Olur mu...

sana ben,
hiç kimsenin sunamayacağı kadar uzaklık,
sana ben hiç kimsenin yüklenemeyeceği kadar hasret,
hiç kimsenin taşıyamayacağı kadar aşk verebilirim;
ne dersin,
bana sonsuza kadar "yasak" kalabilir misin?

Ziya Tüfekçi

Otuz Dört Yıldır Yaşanan ve 06 Mayıs 2015 Tarihinde Son Bulan Gerçek Bir Hikaye...

Trabzon'da bizim akrabalarından birinin babası 84 yaşında vefat etti 1 hafta önce... Genelde "Allah rahmet etsin" denir, elden birşey gelmez. Ki her ölüm erken ölümdür gerçeğine rağmen 84 yıllık ömür, Cemal Süreya'nın dediği gibi "üstü kalsın" bir ömürdür hani...

Burada bu vefat haberini kutsal kılan hikayeyi paylaşmak istedim sadece...

Vefat eden sevgili amcamız, 34 yıldır her sene Nisan ayının belirli bir günü bembeyaz saçlarını sabunlu su ile tarar (jöle hesabına) , terziye özel günlerde giymek için diktirdiği pantolonunu ve ceketini giyer daha sonra da gelinine "bugün işim var, akşama gelirim ancak" deyip evden çıkar. (Ki eşini 14 yıl önce kaybetmiş çocuklarında dönüşümlü kalmaktadır) Uzun yıllar süren bu evden çıkıp, akşam eve gelme muamması vefatından 3 gün sonra çözüldü. Her sene alışlageldiği üzere en son 23 Nisan 2015 tarihinde de süslenip evden çıkmış ve akşam eve dönmüş. Fakat her zamankinden farklı olan şey, yüzünde gülümseme yerine, o güne kadar hiç olmayan bir mutsuzluk ve yıkılmışlık görüntüsüydü. Bu durum oğlunun dikkatini çekince ısrarla sormuş birkaç kez ne olduğunu. Sadece "hiç, yorgunum" demiş her sorduğunda. Bir kaç gün sonra hastalanmış ve yataktan bir daha da kalkamamış. En nihayetinde 06 Mayıs 2015 tarihinde vefat etti amcamız...

Hikayenin, insanın içini acıtan kısmı şu:

Özer abi, (oğlu) kahvehanede babasının en iyi arkadaşı olduğunu bildiği amcayla dertleşirken acı gerçeği öğrenmiş...

1955 yılında, henüz 24 yaşındayken bir kıza aşık olmuş babası. O günün şartlarında köyde yaşayan biri için iki seçenek var; ya tarla bağ bahçede gündelik çalışacaksın ya da dönemin gençlerinin hayallerini süsleyen Almanya'da çalışıp memleketine zengin döneceksin... Almanya başvurusunu yapalı epey zaman olmuş fakat henüz bir haber gelmemiştir. Geriye tek seçenek kalmıştır; çalışıp para biriktirmek ve Almanya hayalinin güvertesinde filizlenen ve aslında bir daha unutamayacağı aşkıyla evlenmekti. Gel zaman git zaman gizli gizli buluşmalar evlenme hayallerini fazlasıyla alevlendirmişken bir haber gelmiş ve babası Almanya'nın yolunu tutmuş. Daha da umutludur babası, kısa sürede para biriktirip Ayşe'sine kavuşacaktır nasılsa. Aslında o günden sonra bir daha hiçbir şey onun istediği gibi olmayacaktır. Almanya macerası 2-3 yıl kadar sürmüş ve ruhunun hiç ısınmadığı ıslak ve sisli Almanya'dan ayrılıp memleketine dönmüş. Fakat döner dönmez ilk yenilgiyi almıştır çünkü Ayşe evlenmiştir daha doğrusu evlendirilmiştir köydeki bir ilkokul öğretmeniyle. Geçen yıllar ona bir eş ve 6 çocuk vermesine rağmen Ayşe'yi hiç unutmamıştır. Buraya kadar hikayeyi bilen oğlu devamını 55 yıl sonra öğrenmiş.

Amcamız 50 li yaşların başında izini bulduğu Ayşe'siyle bir Nisan ayında Giresun'un Görele ilçesinde buluşmuş ve devamında her yıl Nisan ayında bir gün de olsa minibüse binip 2 saat süren yolculuk sonunda hayatında hiç yutkunmadığı bir yumru olan tek aşkıyla buluşmaya devam etmiş. Dertleşmişler, konuşmuşlar, ağlamışlar belki de gerçekleşmeyen hayallerine.

Ta ki en son buluşmasına kadar...

En son gidişinde her zaman olduğu gibi belediyenin önündeki güvercinlerle dolu parkta saatlerce beklemiş. En son iki sokak ötede oturduğunu ve kocasını yıllar önce kaybettiğini bildiği Ayşe'sini sokağın bakkalından sorduğumuş "ben onun akrabasıyım" diyerekten. Bakkal acı gerçeği söylemiş; "Ayşe teyze, bir hafta önce vefat etti amca, senin haberin yok mu?"

Aşk dolu bu insanın içini yakan, kavuran acı gerçeği 13 gün taşıyabilmiş yüreği Sinan amcanın...

Allah rahmet etsin, umarım ışıklar ülkesinde buluşmuşlardır.

"UMUT ETMEKTİR AŞK, UMUT BİTERSE ÖMÜR BİTER"

Ziya Tüfekçi

Oysa...

ve sonra anladımki;
hiçbir harf,
hece ya da kelime,
anlatmaya yetmiyordu
bir tek bakışını bile...

Ziya Tüfekçi

Özlemim...

ve Şimdi sen;
çıplak bir karanlığın
bedenine soyunduğu gecede,
deniz mavisi gözlerin ve minicik yüreğinle içimdesin...
hangi yana dönsem, orada,
göğüs kafesimin bir yerinde,
cam kırığı bir özlem...
söylesene sevgili daha ne kadar
zaman geçmesi gerek
seni görmeden?

Ziya Tüfekçi

Rüya...

Kartpostal tadında bir ev ve yemyeşil her yer...
Doğanın sessizliğinde derenin melodisi karışıyor havaya.
Ve sen hiç olmadığı kadar yakınımdasın,
Sanki yüreğimin içinde atıyorsun bu gece.
Hangi tarafa baksam sen varsın.

Birden...

Yatağımda buluyorum kendimi.
Ve ne kadar dirensemde geceye sabah oluyor yine.
Bırakıyorum seni bitmesini istemediğim geceye.
Belki yarında aynı rüyayı görürüm diye,
Kaç kez aynı düşlere uyudum biliyormusun?
Yokluğunda kaç kez sabahladım yada;

Anlamıyorsun...

Ziya Tüfekçi

Rüzgar...

Bir göz, bir gülüş bu kadar anason kokar ve bu kadar sarhoş eder bir bakış...

ve ben;
gözünden düşen tek damla yaşa uzanabilmek için
tüm çocukluğumu şeker kaselerinde bırakırken
bu gece de başka bir adreste yanibaşında uyuyacağım...

Ziya Tüfekçi

Sadık Tüfekçi'ye...

Akıp giderken hayatım, sende akıyorsun hayat şeridimden,
Beni izleyicisi olmayan bir sinema salonu suskunluğunda bırakıp gidiyorsun...

Kaderine belki, yada kader sanmışlıklarına...
Çocukluğuma düştüğün günlerden yetişkinliğime dönüyorsun.
Sen benim, başkalarının rakipliğinde hep yanlı davrandığım kahramanım,
Yürek dilimde sakladığım kelimeler kadar özelim ve yazılarıma tutsak ettiğim
Bembeyaz masum bir sayfamsın.

Kalbimsin, gözyaşısın, abimsin.

İnsan bu; doğar, büyür, yaşar yaşayabildiğinde.
Yalnız kalır, ağlar, sevinir, umutlanır, mutlu olur belkide.
Yada geçmişe gömülür, özler herşeyi hakettiği değerde.
Ama hayat bizi birbirimizden koparıp serpiştirirken kaderimize,
Yeni doğup kıskanılan bir bebek gibi duruyorum abiliğinin güvertesinde.

Hep sana özenmişliğimin gözetiminde yaşamışlığım,
Ve başıma bir hal gelse yanıma düşünmeden gelebilmişliğim,
Yada seni bir baba şefkatinde sevebilmişliğimsin baba yanımın eksikliğinde.

Senin yaşında olmak istediğim yaşları bile geride bırakmışken,
İçimde, olmamışlığının yarattığı yalnızlıklar doğarken,
Geriye dönüp bakmaya ve seni hatırlamaya korkuyorum.
Çünkü yılların bu denli geçtiğini bilmek ve bana bir kaç saat uzaklığının,
Artık onlarca saat olarak değiştiğinin farkına varmaktan,
Ve bir ambulans sireni yakınlığındaki gözyaşlarını yarama akıtmaktan yoruldum.

Aslında her ayrılık bir ölümdür aklımda...

Benim ölümüm sende yada senin ölümün bende,
Ve yüreğimi parçalayıp eriyen bir kurşun edasında.

Hayatıma düştüğün günlerden bu yana uzun yıllar geçsede,
Bana tutsak ettiğin hasretlerin durur yüreğimde.
Sana söyleyememişliğim ve saklayabilmişliğim her daim,
Yada kıvrandıran özlemlerin yüreğimde.
Sana sevgimin hesabını ne bir muhasebe hesabı ne de hiçbir matematik denklemi
çözemezken,
Ve de hiçbir beden kaldıramazken beynimin serzenişlerini,
Evet ayrılık dediğin bir ölümdür aslında.

Her defasında öldüğüm ama yeniden aynı acıyı çekmek için dirildiğim.

Yaşamışlığımın yapbozundaki en değerli parçalardan birini oluşturan,
Beni hayat maratonunda yalnızlığa terkeden bir kalp ağrısısın ruhumun derinliklerinde.
Abimsin, dostum, sırdaşım ve yaşamak ağrısın.
Sevgime pranga vurmadığım deli kanımsın, çocuk hayalimsin düşlerimde.

Seni seviyorum...

Ziya Tüfekçi

Savaşçı ve Süsen...

ben savaşa gönüllü katılmış bir savaşçı,
sen ufukta, umut dolu yağmurlarda ıslanan süsen...
gökkuşağı renklerini alırken gözbebeklerinden,
yaşamak diyordum kendime,
tıka basa yaşamak ve sen..!

geriye dönüp bakmadan koştuğum şafak,
hesap etmeden attığım her adım,
üstüne yürüdüğüm her yasak,
her bir milimetrede gözlerinin buğusunu bulmak demek.
demli bir çay tadında türküler dinlemek,
saçlarının savruluşunu izlemek rüzgarda,
ve teninin eşsiz kokusunu duyumsamak hücrelerimin her noktasında...

ben bir savaşçıyım ne de olsa...
ne savaşlar, ne yıkılışlar gördüm,
ne imkansızlıklardan geçtim ayağımın tozuyla.
ne ihanetler tattım,
kalbimi kimseye açmam ben öyle kolayca,
öyle çabucak teslim olmam.
ama öyle bakma sen,
çek gözlerini bakışlarımdan...
ben uçurumun kenarlarında dolaşmayı,
rüzgara karşı koşmayı, sabah yediğim ekmek,
içtiğim çay bellemişken,
lütfen öyle bakma, yeniliyorum sana...
ki ben kimseye yenilmem,
ben kimseye de güvenmem,
hiç kimseye kalbimi vermem..!
ağlamam mesela kimse için,
dökülmez yanaklarıma tek bir gözyaşı.
ama ağlıyorum ve her bir kirieğinin tanesine kalbimi asıyorum...
korur musun söylesene,
sarar mısın beni şefkatinle,
yorgunum ben süsen,
sen elimden tutar mısın,
bak eğer bir kez tutarsan,
gücümün sınırı yok,
öfkemin de...
iki yüzü keskin bıçağım ben,
tutar mısın beni korkmadan,
eğer bir kez tutarsan bak,
bir daha bırakamazsın...

hiçbir savaşta geriye dönüp bir kez bile bakmadım ben.
senin için bakarım ama,
senin için bir ömür boyu bakarım süsen...
hem hiç kimseyi sevmedim ben,
seni seviyorum
ama söylesene
sever misin sen de
en az benim seni sevdiğim kadar

ve bakar mısın gözlerime,
bir ömür yettiğince?

Ziya Tüfekçi

Sebepsiz...

Günden güne beni ilmik ilmik söken
Bir karamsarlık batağındayım
Çırpınmak mı yoksa sonuna dek direnmek mi
Çözümüne uzak bir denklemin en başındayım
Hayatın anlamı hep acı çekmek mi
Yoksa ümit bezeli bir düşmü kurduğumuz
Aslında karşı koyduğumuzu düşündüğümüz
Bir hiçtenmi ibaret hayat yolculuğumuz

Ziya Tüfekçi

Sen Sevgilim Değilsin...

sen benim yıllar boyu içimde büyüttüğüm düşümsün...

sen başka hiç kimsenin anlamadığı dilden konuştuğum,
zırhımı çıkarıp soyduğum,
kendimi kendine teslim edecek kadar güvendiğimsin.

aşkı bilmeden yaşadığım dünyada
ruhuma aşkını ilmek ilmek işleyensin.
sen öncesi bildiğim her şeyi unutturan,
sonrasını da merak ettirmeyensin.
sen yazın masmavi engin bir deniz,
kışınsa bacası tüten sıcacık bir dağ evisin kalbimin.

sen sevgilim değilsin...

sen benim nefesimsin...

damarlarımda gezinen kan gibi zarurisin.
olmazsa olmazım,
olmazsa kelimesini çıkardığım lügatımsın.
cümlelere tutsak ettiğim kelimelerimin en hisli yanısın.
sen benim ölüme meydan okuyuşum,
ya da ölümden korkuyor oluşumsun.
sevimli bir çocuğun ellerindeki dondurma kadar özelsin.
ki gözlerinden damlayan bir yaşın ardındaki duasın bir annenin.
güneşin doğuşunu bile kıskandıran yüzünü kaçırp yüreğime hapsettiğimsin.

sen sevgilim değilsin...

dedim ya;
her dediğimsin,
hiç demediğim ya da...

yağmur damlalarının her birine başka başka melodiler yüklediğim yanım,
gerçekte olmayan bir ayrılığın ardından ağladığımsın.
ne zaman bir ağlamak düğümlense boğazıma,
gurur yapıp ağlamadığımsın.

söylesene sen kimsin?

aklımı başımdan eyleyen ve yüreğime bir sevinç çılgılığı gibi düşen kim?

ama sen sevgilim değilsin...

sen;

çocukluğumda gövdesine adımın baş harfini kazıdığım ağacın dibine sakladığım
yüreğimsin..!

Ziya Tüfekçi

Seni Düşünmek...

Seni düşünürken sensiz gecelerde
Bir kanarya gelir yüreğimin ucuna konar.
Bir papatya açmaya durur,
Bir gül yavaş yavaş kanar kalbimin üzerinde.
Seni düşünürken bir akasya tepeden tırnağa
çiçeğe donanır...
Çiçekler açtıkça, saçların dalgalanır,
Çiçekler arttıkça, yüreğim yaralanır...

Ziya Tüfekçi

Seni Sevmek...

gözlerinde okyanuslar bulduğum, uçurumlarına düştüğüm sevgilim...

seni sevmek demek,
beş yaşında bir çocuğun ilk kez yaptığı bir resmin masumiyetinde kaybolmak,
hiç kimsenin gidemeyeceği yerlere göz açıp kapayıncaya kadar gitmek
ve sonunu bilerek yaşadığım dünyada ölümü unutmak demek.

seni sevmek,
tüm güzel tesadüflerle karşılaşmak demek,
sabah gözlerimi ilk açtığımda gülümsemek,
gece yatarken aklıma gelen son hayalde o güzel yüzünü görmek demek...

Ziya Tüfekçi

Sevdim...

sende ben masumiyeti sevdim,
sende hiç kimsenin ulaşamayacağı kadar uzaklık,
sende bir daha asla kavuşmak teriminin olmadığı yerleri sevdim,
sende ben yalan rüyalar,
yalan düşleri sevdim,
yine de sevdim,
çok sevdim...

Ziya Tüfekçi

Sonbahar...

Asi bir rüzgar dolaylarında sallanan bir yaprağım
Ne zaman düşerim, ne kadar zaman dururum dalımda
Ve sen ne kadar daha esersin hırçın bir kasırga tadında

Aslında ben bir yaprağım, düşmek benim kaderim olsada
Güzel olan direnmek, dayanmak, sonuna ulaşmak
Mevsimlerden en çok ilkbaharı severim
Yeni yeni açarım tomurcuklardan
Sevmedim desemde yalandır inanma
Sonbahara dek yaşamaktır asıl hedefim
Belki bir yaz geçer üstümden kayıtsızca ama
Son bir bahar vardır aklımın en kuytularında
Yetişebilirsem ona kopup savrulurum oradan oraya
Ölümüm budur benim, terkederim kendimi kurumaya

Sonuna, sonuna, sonuna kadar dediğim hiç bir son
Bir son olmayacaktır aslında
Her ilkbaharda doğarım ama yeniden sonbaharımda ölmektir niyetim
Sense bir rüzgarsın, durmadan koşacaksın bir o yana bir bu yana

Ziya Tüfekçi

Sözlerin...

Güneşin kavuran sığında
Serin bir rüzgar gibi tenime düşen
Her hecesine kamyon dolu anlamlar yüklediğim
Cümleler doğuyor dudaklarından...
Her yanı ayrılık kokan bir çiçek gibi
Duyularıma hüzün kıvamında hükmeden
Bir o kadar umutlu düşler kurduğum
Hayallere ortak koştuğum cümleler...
Her yeni güne merhaba dediğim
Ve her akşam ardından baktığım
Gönlümün uçsuz bucaksız enginliğini
Dirhem dirhem dolduran
Umutlarımı umutlandıran cümleler...
Masum bir kızın yüzünü kazıdığı
O minik yüreğindeki anladığım
Beni yüreğime mahkum eden
Kaçamadığım, uzaklaşamadığım
Prangalarına tutsak yaşadığım cümleler...

Ziya Tüfekçi

Sterliçya...

ve yaşamak ağırdı...

...

gözlerinde umudu,
yaşama sevincini,
kalbini, aklını,
mutluluğunu biriktiren,
ve devamlı tebessüm kıvamında
düşler kuran, kurduran,
keşkelerin anlamsızlığını,
bu kadar anlamlı kılan
bir sterliçyanın hikayesiydi bu...

...

tan vaktinin turuncu gülüşü gibi,
dağların toprağa ölüşü,
ve hatta hüznün gönlüme çöküşü gibi,
yalın ve yalnız,
mağrur ve gururlu
bir kızın hikayesiydi bu...

...

herşey bomboş bir bardağın
suya kattığı anlam kadar anlamsızken,
ve bu kadar ağırken hayat,
içinde biriktirdiğin
onca düşe yol verirken yüreğin,
hadi bu kez bir daha gülümse,
dağılsın onca bulut...

...

ki sen onca mutluluğu haketmişken,
ki en mutlu sen'ler biriktirmişken içinde,
ki hayatın hala en güzel yaşındayken,
hadi gülümse;
ki en çok sana yakışıyorken...

...

bu bir sterliçyanın hikayesiydi...

güzel,
mağrur,
hüzünlü,
içten,
şefkatli,
bir tebessüm kadar masumdu...

bir çakıl taşıydı...

Ziya Tüfekçi

Suskun...

Bazen susmak gelir içimden,
avaz avaz...
İnsanlar bilmez,
ben en çok o zaman hakkırırim sevdiğimi...
Bir tek sen anlarsın,
tutuklanmamak için kaçıp,
içime gömülen hislerimi...

Ziya Tüfekçi

Tanıdık...

kadınım, ilkbaharım...

sen benim;

yabancı bir ülkenin metropolünde binlerce insan arasında yürürken aniden karşıma çıkan ve içime erimiş demir tavında mutluluk tohumları eken tanıdık yüzümsün...

Ziya Tüfekçi

Yalan...

Adının anlamına inat o kadar gerçeksinki bende...
Seni her yaşadığım gün biraz daha dolduruyorum ömrüme...
Damla damla ıslatıyorsun bir daha yeşermez dediğim yüreğimin kurak topraklarını...
Ve bilmiyorsun senin için bütün dünyaya baş kaldıracağımı...

Ziya Tüfekçi

Yasak...

Uykulara düşmanlığı öğreten gözyaşlarımın
uysal uysal peşinde koşan gözyaşlarısın...

Ne zaman seni düşünsem, yüreğime batır bakışların.

Bir yanda imkansızlığın, yani yaşanılmayan sen,
diğer yandaysa bendeki sınırsızlığın...

Ne desem, ne söylesem hatta en senli cümleler bile kursam,
önünde basitleşir, bir meleşinkinden bile güzel bakışlarının...

Çünkü yasaksın bana, ellerin, gözlerin yasak,
en az inşaat halindeki bir binanın altında dolaşmak kadar...

"Gözlerin gelir geçer içimden"
dizeleri daha bir anlamlı artık İbrahim Sadri'nin.

Ve ben ne kadar mutsuzum biliyormusun senli dünyanın
sensiz kalmam gereken topraklarında?

Ziya Tüfekçi

Yaşamak...

Hayat dediğin bir nefeslik tutku
Sonunu bilmeden aldığın bir nefes
Ve sonunu bilmeden verdiğin bir nefesten ibaret
Ama doya doya yaşamak, herşeyinle yaşamak var
Mutlu yada mutsuz, umutlu yada umutsuz
Sonuçta yaşamak bütünüyle sadece bir nefes
Doğmak, büyümek, ölmek
Hepsi bir nefesten ibaret...

Ziya Tüfekçi

Yokluğun Kadar...

Nasıl mıyım?

Sadece yokluğun kadarım sevgili, ne bir eksik, ne bir fazla; o kadar yalnız, o kadar garip, o kadar sensiz ve yerinden çıkarılmış bir yap-boz parçası kadar anlamsız...

Ziya Tüfekçi

Yokluğunda...

şimdi kokunu çekmeliydim içime;
tiner bağımlısı bir çocuğun
aklını başından alan o deli hazzı
yaşamasi gibi yeniden...

Ziya Tüfekçi

Yüreğim...

büyüdüğünü sandığım çocuk yüreğim,
bir kere karar verdin
bu yolları yürümeye...
pes etmeden ve yorulmadan,
ardında bıraktığın acılara dövünmeden,
bütün hüznelerini askıya alarak...
mutsuzluktan ve umutsuzluktan
kalan herşeyinle hatta.
sevinçlerini al yanına,
bütün mavilerinle git.
artık yürüme zamanı...
zaten ne kaldığı,
çoktan yürüdünya yarısını.
her güzel hayale sarılarak,
ve sevdiklerini düşünerek yürü.
ihtiyaç duyduklarını,
ve ihtiyacı olanları düşünerek...
sabret...
yolda kalma sakın yada bırakma kendini,
karanlık kuytulara.
her ayrılık acıtsada,
ve özlemlerin doyursada benliğini.
sen usanmadan sev.
anlayıp düşünmeselerde seni,
göz kırp küçük mutluluklara.
geride bırak ne varsa,
yalan yanlış ne kadar acıtan,
kanatan, sancıtan ne varsa bırak.
pişmanmısın yüreğim, pişmanmısın
yetebilseydin keşke kendine,
neden sevdiğin bu kadar yüreği?

Ziya Tüfekçi

Zaman...

Zamanla geçeceğini söylerler her Şeyin...
Yalan...

Oysa, zamanın bile ilaç olamadığı bir yaraydı sensizlik...

ve anladım ki;
geçmiyordu yüzün,
geçmiyordu dudakların, tenin,
zlemin geçmiyordu,
hiçbir zaman,
hiçbir anı yok olmuyordu zihnimden...

Ziya Tüfekçi

Zamanın Kalbi...

kanayan bir yaraya merhem,
ya da geçmesini istediğin bir acının ilacı değildi zaman..!

zaman;

sırf gözlerine daha fazla bakabilmek için çabaladığım sürenin adıydı,
ellerini daha sıkı tutabilmek için harcadığım enerji,
ya da ölmeyi dilerken senden önce yaşamdan,
senden sonra daha çok yaşamak istediğim süreydi zaman.

zaman;

gözlerine bakmaktı,
tenine dokunmak,
hissetmekti doyasıya,
saçlarına dolanmak,
ve teninin tuzunda un ufak olmaktı...

ağlamaktı utanmadan,
sevinmek,
ya da omzuna başımı dayarken güçlü olmayı biraz emanet edebilmeyi hayata,
ve yorgunluğumu su gibi akıtmaktı dizlerine...

zaman;

geçen bişey değildi,
zaman şimdiydi,
yaşanan herşeydi,
iyiki'ydi,
vardı,
ordaydı,
hiç geçmeyendi,
kelimelerinde saklıydı,
benimdi,
bizimdi,
yaşıyordu bizimle,
geçmiyordu,
tıpkı aşkın gibi,
tıpkı sevdan gibi...

sonsuzdu,
kalbimdi,
kalbindi,
yaşama ayak direyişim,
seninle bir saniye daha fazla olabilmenin adıydı...

ve zaman;

tıpkı senin gözlerin gibi bakan bir çocuğun baba demesiydi,
zaman sendi,
geçmiyordu,
seviyordum,

seviyorum..!

Ziya Tüfekçi

Zamansız Acı...

haykırsam avazım çıktığınca seni sevdiğimi...
gelir misin sesime, bakar mısın yüreğime,
sana uyanan gözlerime, sana uyuyan düşlerime?

bunca yıl bekleyip, seni bulduğumda,
yeniden kaybetmeye dayanamam,
seni içimden söküp atamam.
seni sevmeyi suç mu bellesem,
yüreğime pranga vurup unutmayı mı denesem?

boş...

hepsini denedim ama olmuyor sensiz.
içimde sızı kıvamında ağrıyan, ve her geçen gün
beynime hükmeden hastalığımsın artık...
kaderinin, yüreğinde yaralar açan yanımı aldı duygularını,
yada kendimce kurduğum hayallerin esirimi oldum?
keşke söyle elini koysan kalbimin üstüne;
duyardın her atışında sanki adını fısıldarmış gibi çırpınışlarını...

adını kazıdım bir kere içime,
öyle hüzün sellerinin söküp alamayacağı bir yere.
hangi gün, hangi ay, yada hangi yıl bilemem
ama bir gün, içinde uçurumlar büyüttüğün gözlerine bakıpta
seni sevdiğimi haykıracağım...

hayatın bunca adaletsizliğine rağmen ayakta dimdik duruşum,
bil ki sana olan aşkımın ateşinden.
öyle bir ateş ki her defasında kor gibi içimi yakıp kavuran,
ve hiç sönmeyen bir ateş...
yıllar ki söndürmedi ve onca imkansızlıklara küllenmedi.
her defasında daha çok büyüdü ve yaktı içimi.

artık dayanamıyorum, kaçma benden.
kaçma gözlerimden.
bir kez olsun bak gözlerime,
bir kez olsun tut ellerimi.
her şeyi unut o anda.
sadece iki hecelik ismini
duy ağzımdan.
gülümse...
yalandanda olsa gülümse...
bir anlıkta olsa,
bir göz kırpma anına denkte olsa,
bak gözlerime...
bir kez olsun gülümse,
onca acıyı sığdırdığım yüreğimin hatırına,
n'olur bir kez...

Ziya Tüfekçi